

— Ехъ, бай Павли, той нито е мой, нито е твой, нито е пъкъ на майка си. Дяконътъ е само на народа и при него сега идвамъ да го върна.

И бай Иванъ разпрегна кравитѣ.

При здрачъ той се промъкна съ Павелъ въ мазето. Левски ги очакваше. Бѣше предупреденъ отъ Диньо, че сж дошли да го вдигнатъ. И сега горѣше отъ нетърпение часъ по-скоро да се измъкне отъ мазето, за да продължи светото дѣло...

До полунощъ той не мигна. Не остави и бай Ивана да си отпочине отъ пжтя. Разпитваше го за положението въ Сопотъ. И при всѣка дума, отъ която се убеждаваше, че комитетътъ е останалъ непокжтнатъ, изчезваше по едно облаче отъ угриженото му лице. А къмъ края на разговора очитѣ му горѣха, като очитѣ на орелъ, готовъ да литне въ висинитѣ.

При първи пѣтли въ мазето влѣзе Диньо.

— Хайде, бай Иване, време е да се стегнешъ за пжтъ!

— Правъ си, Диньо! — рече кираджията и стана.

За единъ часъ тѣ напълниха едното буре съ вино, а отъ другото махнаха горното дъно и Левски се вмъкна въ него. Преди да влѣзе въ бурето, той прегърна Павелъ, прегърна и Диньо и съ разтреперанъ гласъ имъ поржча:

— Па бждете готови, та когато дойде часътъ, да не стоите съ скръстени ржце.

— Нека Господъ те опази, за да излезне всичко така, както го казвашъ, Василе! Ние ще те слушаме! — отвърнаха развълнувани бай Павелъ и Диньо.

Следъ малко бай Иванъ смуши кравитѣ, и колелата на колата му запѣха изъ калнитѣ улици на Бръстовица, на пжтъ къмъ Сопотъ. Павелъ не остана въ кжщи. Той се страхуваше да не спратъ колата, за да мѣрятъ виното, затова тръгна съ нея. Изпрати ги чакъ